

Fischer: Jeg har vel havt en Forudsættelse af, at Finansministeren neppe vilde gaae ind paa det af mig indbragte Forslag, men jeg tilstaaer dog, at jeg er bleven endeel overrasket ved den Modstand, der er bleven reist imod det fra den ærede Finansministers Side, og det baade i Almindelighed, og i Særdeleshed naar jeg seer hen til flere af Ministerens enkelte Ytringer. Den ærede Finansminister indledede sit Foredrag med en Dabel over, at jeg overhovedet havde tilladt mig at optræde med mit Lovforslag her i Thinget, da der deri handlede om et Spørgsmaal, som ikke vel egnede sig til at gjøres til Gjenstand for det private Initiativ, idet man derved let kom til at lade det mangle paa det Overblik over Forholdene, der kræves, og da det derhos i det Hele maatte anses for urigtigt, at tage et enkelt Punkt af den herhenhørende Lovgivning ud fra det Dyrige. Jeg kan nu vel i Almindelighed give den ærede Minister Ret i, at det er mindre ønskeligt, at det private Initiativ bruges, end at Lovforslagene komme fra Regjeringen; men det er jo dog en Ret, som ethvert Medlem har, at indbringe Lovforslag i Thinget, og i Almindelighed kan derfor heller ikke nogen Dabel ramme den, som tillader sig at indbringe et saadant Forslag. Hvad Overblikket over Forholdene angaaer, da skal jeg villig tilstaae, at jeg ikke havde troet det muligt, at der kunde behøves saa vidt gaaende Undersøgelser for at faae godtgjort Værdien af en Lønde Hartkorn, som vi nu have erfaret af den ærede Finansministers Bemærkninger, at der skal behøves. Jeg har ikke troet, at Banffeligheden derved var saa overvældende stor, som det fremgik af hans Foredrag. — Jeg finder det saare tilgiveligt, at vistnok kun Saa her nærmere kjende den Forordning af 8de Juli 1840, hvormed der her er Spørgsmaal. Det er vistnok en meget grundig Forordning, men den har ved Siden deraf den Egenfah, at den er grundig kjedsommelig. Jeg haaber derfor, at man vil tilgive mig, at jeg i al Korshed erindrer om, hvilke Bestemmelser den indeholder i sine §§ 1 og 2. Deng § 1 bestemmer først, at der skal stilles Sikkerhed for Modtagelsen af de kongelige Indtægter, og derefter gaaer den over til

at omhandle Sikkerhedsstillelse for offentlige Stiftelsers, Communes og andre under offentlig Forsorg værende Indtægter. Der er altsaa ved Paragraphen gjort en Adskillelse imellem de Indtægter, som indflyde i Kongens Kasse, og saadanne, der kun ere under offentlig Forsorg. Forordningens § 2 bestemmer dernæst, „hvori Sikkerheden bør bestaae“, og den følger i saa Henseende den samme Deling, der er opstillet i § 1. § 2 bestemmer nemlig først, hvilke Effecter der skulle kunne tages som Sikkerhed for Oppehørseler til den kongelige Kasse, nemlig 4 pCts og andre Kongelige Obligationer, enkelte andre garanterede Papirer og endelig „første Prioritets Panteobligationer i Landeiendomme“, om hvilke sidste mit Forslag handler. Idet Forordningens § 2 dernæst kommer til at omtale Sikkerheden for de under offentlig Forsorg værende Indtægter, bestemmer den, at denne kan „enten bestaae i Effecter af det foransførte Slags“. — nemlig dem, der tages for gode, naar Talen er om Kongelige Oppehørseler — „eller i saadant Pant i faste Eiendomme, som efter Anordningerne er tilstrækkeligt til Sikkerhed for de under offentlig Bestyrelse staaende Midler.“ Naar der er Spørgsmaal om offentlige Stiftelsers, Communes og andre under offentlig Forsorg værende Midlers Sikkerhed, kan der altsaa benyttes saadant Pant i faste Eiendomme, som giver anordningsmæssig Sikkerhed. Ved anordningsmæssig Sikkerhed forstodes i 1840 den i Forordningen af 7de Juni 1827 om Udlaan af Umyndiges Midler omhandlede Sikkerhed, og i den nævnte Forordning var atter Grændsen derfor sat til ikke udover $\frac{2}{3}$ af det Beløb, der fremkom ved anordningsmæssig Taxation. Naar man tager det rette Hensyn til disse Bestemmelser, saa forekommer det mig, at derved en stor Deel af de Indvendinger, som den ærede Finansminister fremsatte mod mit Forslag, allerede ville være imødegaaede. Forordningen af 1840 tilsteder allerede at modtage Panteobligationer som Sikkerhed, selv hvor der er Spørgsmaal om Indtægter til den kongelige Kasse. Vel beregnes deres Værdi der kun til 35 Rd. pr. Lønde Hartkorn, hvor der er Tale om Bøndergods, og til ikke meget høiere Priser, naar